

„Iconic turn” a művészettörténész szempontjából

(„Dekonstrukció” helyett:) vissza lehet-e vezetni a ma „korszerű” (divatos, „trendi”) (poszt-modern, posztstrukturalista, globalizációs) tudományelméleti tendenciákat, módszereket, terminusokat egy józanabb, pragmatikusabb elméleti diskurzusra és módszerre?

Ha igen (jelentésvesztés nélkül), akkor miért nem dolgozunk inkább a hagyományos módszerekkel? Ha nem, vagyis „korszerű” gondolkodók akarunk maradni, mi a hozadéka az új diskurzusoknak?

A művészettörténész egyszerre próbál hű maradni a szakmai hagyományához („történetiség”, annak értelmezése), és kibővíteni hatáskörét (vizuális antropológia, Bildanthropologie, Bildwissenschaft & Cie).

Milyen konzekvenciák vonhatók le a művészettörténet-tudomány elmélete és módszertana számára az „iconic turn”-ból, a „visual learning and teaching”-ből? Vizsgálandó fogalmak: a prezentáció, a slide, a dia, a fotó, az ikon, az imágó, az arc, az alak, a vizuális nevelés, a vizuális kultúra, a *kép*...

Beke László
művészettörténész